

Arrest

nr. 106 132 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine en afkomstig uit het dorp Ludlaam in Norgal-district, in de provincie Kunar. Uw vader werkte voor het Afghaanse leger. Hij werd door uw ooms bedreigd. Zij wilden dat hij het leger zou verlaten. Uw vader negeerde deze eisen. Enkele zomers geleden vond uw moeder een brief bij jullie huis. Zij toonde deze aan uw vader. Het bleek een dreigbrief van de taliban te zijn. Ondanks deze dreigbrief ging uw vader gewoon naar zijn werk. Hij is echter nooit teruggekeerd. U weet niet wat er met hem is gebeurd. Ongeveer een tweetal jaar daarna kwamen uw ooms naar uw huis. Zij wilden dat u uw vingerafdruk op enkele documenten zou plaatsen. Deze documenten handelden over de transfer van uw gronden. U weigerde deze documenten te ondertekenen met uw vingerafdruk. Enige tijd later vroegen uw ooms hen te verzegellen. Omdat zij u hadden verteld dat zij u naar uw vader gingen brengen, ging u met hen mee. Zij

brachten u echter naar een talibanbasis, waar u werd achtergelaten. Na ongeveer anderhalve maand mocht u deze basis verlaten, op voorwaarde dat u zou terugkeren. U ging naar uw moeders huis. Daar was ook uw oom, de broer van uw moeder, aanwezig. Op zijn aanraden gingen jullie naar zijn huis in Khewa, in Nangarhar. Uw ooms langs vaderszijde kwamen naar daar en het kwam tot een gevecht. Uiteindelijk verlieten zij het huis van uw oom. Omdat u niet naar de talibanbasis wilde terugkeren, werd er besloten dat u het land diende te verlaten. Uw afwezigheid zou immers als verraad kunnen worden beschouwd. Uw oom trof de nodige maatregelen voor uw vertrek uit Afghanistan. Begin 2012 heeft u uw land verlaten. Op 29 oktober 2012 bent u in België aangekomen. Op 30 oktober 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend.

U vreest represailles door de taliban in geval van terugkeer naar uw land.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de 'taskara' van uw vader en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat lacunes in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Zo stelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u door de taliban werd ingelijfd en gedurende ongeveer anderhalve maand bij hen op een basis verbleef, waaruit u kon vluchten. U stelde uitdrukkelijk dat deze feiten aan de basis van uw vrees voor vervolging en daaropvolgend vertrek liggen (CGVS, p. 23). U liet dit element echter in het geheel onvermeld tijdens het invullen van de vragenlijst voor het CGVS op de DVZ (vragenlijst CGVS, dd. 8 november 2012). Dergelijk hiaat in uw eerdere verklaringen brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. Uw verschoningsgrond dat de tolk u niet zou hebben laten uitspreken tijdens het interview op de DVZ (CGVS, p. 23), is geen afdoende verklaring. De aangetroffen omissie is dermate groot en flagrant dat ze niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling of een onzorgvuldigheid door de tolk. Aan de start van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u bovendien uitdrukkelijk dat u alle elementen op de DVZ had kunnen aanhalen, ook al was 't maar in het kort (CGVS, p. 1). U heeft met andere woorden geen enkele uitleg voor bovenstaande lacune in uw verklaringen.

Daarenboven stelde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld door een medewerker van de DVZ, dat u uw land bent ontvlucht omwille van problemen met uw ooms die zich uw land wilden toeëigenen. U stelde bovendien dat zij momenteel deze grond effectief controleren (vragenlijst CGVS, punt 3.4 en 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde u initieel problemen met uw twee nonkels te vrezen, maar u stelde eigenlijk niet te weten wat er met deze grond van uw vader is gebeurd en ontkende u dat uw ooms nog verdere pogingen zouden hebben ondernomen om zich deze gronden eigen te maken (CGVS, p. 19 en 24). Deze uiteenlopende verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Deze ongeloofwaardigheid wordt verder bevestigd door vage verklaringen. Zo stelde u dat uw ooms wilden dat u een document zou ondertekenen met uw vingerafdruk waardoor zij eigenaar van de grond zouden worden. U voegde toe dat er geen prijs werd bepaald, maar dat de transactie een gevolg was van een eerdere afspraak. Gevraagd naar meer informatie over een eerdere afspraak, en over mogelijke schulden van uw vader bij uw ooms, bleek u hierover geen verdere toelichting te kunnen geven (CGVS, p. 8). U stelde voorts dat het om 60 'jerib' (oppervlaktemaat) land ging, maar kon in het geheel niet aanbrengen wat de waarde van deze grond is (CGVS, p. 8). U had evenmin enig idee van de waarde van de oogst die erop werd geteeld (CGVS, p. 17).

Op het feit na dat zij u zo'n tweetal jaar geleden benaderden, kon u bovendien niet nader toelichten wanneer uw ooms u zouden hebben benaderd (CGVS, p. 8). Bovendien is het bedenkelijk dat u zou zijn gevraagd om dergelijke documenten te tekenen met een vingerafdruk, aangezien u toch een aantal jaar naar school bent geweest en in staat blijkt om - toch op z'n minst - een beetje te lezen en een handtekening te zetten (CGVS, p. 18 en 24).

Ten tweede kon u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maken dat uw ooms (langs vaderskant) werkelijk banden hebben met de taliban. U stelde dat uw ooms contacten hadden met A.(...) S.(...) en K.(...) W.(...) en u beweerde dat zij één maal bij uw ooms waren geweest. U had er echter geen idee van of deze twee talibanpersoonlijkheden ook op andere keren naar hun huis waren gekomen en kon geen verdere uitleg geven over de relatie tussen uw ooms en deze talibanleden

(CGVS, p. 14 en 15). Ook de namen van enkele vrienden en kennissen van uw ooms die banden zouden hebben met de taliban waren u niet gekend (CGVS, p. 9 en 10). Vervolgens beweerde u dat uw ooms geld ontvingen van de taliban, maar u had er geen idee van hoeveel geld ze ontvingen, noch kon u uitleggen wat ze in ruil voor dit geld moesten doen (CGVS, p. 15). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u wat meer uitleg kan geven over de vermeende banden van uw ooms met de taliban. U blijkt hiertoe niet in staat. Dergelijke vage verklaringen roepen verder vraagtekens op.

Ten derde wordt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bevestigd door uiterst vage verklaringen. U bleek meerbepaald zo goed als geen uitleg te kunnen geven toen er vragen werden gesteld over uw vader. U wist enkel dat hij in Nangarhar zou hebben gewerkt, bij de luchtmacht en dat hij een opleiding in Turkije zou hebben genoten. U had evenwel geen enkel idee over zijn dagelijkse werkzaamheden. U stelde dat hij bij de luchtmacht was, maar had verder geen idee van welke eenheid hij deel uitmaakte. Voorts kon u niemand van zijn naaste collega's noemen (CGVS, p. 3 en 4), noch de naam van zijn overste. U had geen idee of hij zelf het bevel had over andere militairen. U had er evenmin enig idee van hoe lang hij in het leger zou hebben gediend en wist ook niet wanneer hij juist bij het leger is gegaan (CGVS, p. 3, 4 en 5). U stelde dat hij in Jalalabad zou zijn gelegerd, maar had er geen idee van waar in Jalalabad zijn unit was. U had evenmin enig idee of hij soms missies ondernam (CGVS, p. 23 en 24).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanspraak en kon u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u zich, weliswaar via uw oom, in Jalalabad zou kunnen vestigen teneinde de situatie van onveiligheid in Norgal (Kunar) te ontlopen. Doorheen uw verklaringen blijkt dat uw oom die u hielp uw land te verlaten, niet zo ver van Jalalabad woont, nl. in het district Khewa, en ook vaak naar deze stad reist als handelaar (CGVS, p. 17 en 18). U blijkt daarenboven de eigenaar te zijn van een - zoals u zelf bevestigde (CGVS, p. 19) - niet onaanzienlijke hoeveelheid land wat maakt dat u niet onvermogen bent. Volgens uw verklaringen had ook uw vader een band met Jalalabad, aangezien hij daar was gestationeerd. U moet dus al het één en ander over deze stad hebben vernomen. In alle redelijkheid kan dan ook worden verwacht dat het voor u, een volwassen man mogelijk is om zich in Jalalabad te vestigen. U stelde zich niet in Jalalabad te kunnen vestigen uit vrees ook daar door de taliban te worden gevonden (CGVS, p. 22 en 23). Zoals uit voorgaande argumentatie blijkt kan er echter geen geloof worden gehecht aan dit asielmotief. U haalde verder geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich als volwassen jongeman, met enige scholing en een aanzienlijk vermogen aan gronden, niet in Jalalabad zou kunnen (her)vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jansept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact

ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker gaf een logische en aannemelijke verklaring voor de lacune in zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar deze werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aanvaard. Verzoeker benadrukt dat hij alles wou vertellen, maar dat de tolk hem vertelde dat hij alles in het kort diende te vertellen. Als hij dan iets meer vertelde, werd hij door de tolk onderbroken. Tolken dienen er in principe enkel te zijn om de verschillende gezegden te vertalen, maar in casu heeft de tolk meer gedaan. Als verzoeker te veel uitleg gaf “naar de goesting van de tolk” werd hij onderbroken. Het gedrag van de tolk mag verzoeker niet ten kwade worden genomen. De grootvader van verzoeker heeft twee echtgenotes gehad met wie hij ook elk kinderen had. Van de ene echtgenote had hij twee zonen, de ooms van vaderszijde, en van de tweede echtgenote had hij een zoon, de vader van verzoeker. Elke echtgenote kreeg evenveel land maar zo kreeg de vader van verzoeker meer dan de ooms, die een zelfde deel door twee dienden te delen. De vader van verzoeker was verdwenen en de ooms eisten het land op. Zij zouden voor niets terugdeinzen om dit in handen te krijgen en ook zo te houden. Volgens de informatie waarover verzoeker beschikte hadden de ooms het land in handen en controleerden zij dit. Hij kan dit echter niet met absolute zekerheid bevestigen en kan dus ook niet met zekerheid vertellen wat er met het land gebeurd is. Het is informatie die hij van anderen heeft gekregen, hetgeen logisch is gezien verzoeker ver van huis is. De verklaringen van verzoeker zijn dan ook niet uiteenlopend. Voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft hij enkel zijn verklaring meer kunnen toelichten dan voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kan niet lezen of schrijven en hij kent dan ook de inhoud van het document niet. Hij wist echter wel dat de ooms het land wilden verkrijgen en kon dan ook niet tekenen. Er was ook geen ‘agreement’ tussen de vader en de ooms en verzoekers vader heeft ook geen schulden bij de ooms. Verzoeker was, en is, nog steeds jong. Hij schaamt zich er niet voor om te verklaren dat hij de waarde van een jerib niet kent, laat staan dat hij de waarde van zestig jerib zou kennen. De helft van de oogst ging naar de familie van verzoeker en de helft naar de boer. Als er oogst verkocht of geruild werd voor andere goederen, dan gebeurde dit door de boer. Verzoeker benadrukt ook dat hij niet tot de achtste of negende klas school heeft gelopen, waardoor hij niet kan lezen of schrijven. Er dient dan ook niets gezocht te worden achter het feit dat een vingerafdruk als handtekening werd gevraagd. Wat betreft de periode en de vraag tot concretisering is verzoeker van oordeel dat dit een onredelijk standpunt is van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij was op dat moment nog jonger, is niet geschoold en bovendien wordt er in Afghanistan niet met concrete data gewerkt, maar wordt de tijd vaak aangeduid met periodes. Met betrekking tot de banden van zijn ooms met de taliban, stelt verzoeker dat hij bij zijn ooms is gepasseerd en dat A. S. en K. W. eenmaal aanwezig waren. Hij wist niet meteen dat zij van de taliban waren, gezien iedereen een baard en een tulband heeft. Verzoeker heeft hen maar een keer gezien, maar misschien zijn deze personen meerdere malen bij zijn ooms langs geweest. De ooms kregen regelmatig bezoek, maar er kan niet van verzoeker verwacht worden dat hij weet wie er allemaal over de vloer kwam. Alle personen hebben daarnaast ook drie of vier namen, waardoor het niet eenvoudig is de namen te onthouden of op een bepaalde persoon een naam te plakken. Verzoeker benadrukt bovendien dat zijn ooms alles hebben wat ze willen, maar dat zij niet werken. Dit is een aanwijzing dat er banden zijn met de taliban. Verzoeker heeft de informatie over zijn vader waarover hij beschikte meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het kan hem niet ten kwade worden genomen dat hij niet over andere informatie beschikt. Verzoeker heeft

getracht zo snel mogelijk het nodige te doen om bijkomende documenten te verzamelen. Twee dagen na de bestreden beslissing heeft verzoeker nog een hele reeks bijkomende documenten neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die deze dan ook dient te beoordelen en verzoeker de mogelijkheid dient te geven om deze toe te lichten zonder dat hij een aanleg verliest. Tevens merkt verzoeker op dat niet de moeite werd gedaan om te controleren of de taskara's al dan niet authentiek zijn. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst naar het feit dat Afghaanse documenten tegen betaling te verkrijgen zijn en neemt deze dan ook voor vals aan, zonder hieromtrent een onderzoek te laten verrichten. De reeks documenten die verzoeker heeft neergelegd moet beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek. Om de geloofwaardigheid te beoordelen dient men rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht van oordeel is dat Jalalabad een intern vluchtalternatief is voor verzoeker. Verzoeker heeft slechts gedurende een beperkte tijd in het district Khewa verbleven, bij zijn oom langs moederszijde. Daar was verzoeker echter niet veilig, gezien de ooms langs vaderszijde hem daar ook proberen benaderen hebben. Dit kort verblijf in het district Khewa en dus zelfs niet in Jalalabad zelf, betekent geenszins dat verzoeker Jalalabad kent. De vader van verzoeker is op verschillende plaatsen gestationeerd geweest. Dit betekent echter niet dat verzoeker met elk van deze plaatsen een band heeft. Dit geldt ook voor Jalalabad. Het land van verzoeker is nu in handen van zijn ooms, waardoor hij geen vermogen meer heeft. Om zijn leven te redden heeft hij zijn land zelfs moeten achterlaten. Verzoeker heeft ook helemaal geen familie in Jalalabad en geen netwerk waarop hij terug kan vallen. Daarnaast verwijst verzoeker ook nog naar de veiligheidssituatie. Jalalabad is maar vijftig of zestig minuten van Norgal met de moto. Verzoeker is van oordeel dat het niet redelijk is om te oordelen dat Norgal onveilig is en het iets verder gelegen Jalalabad wel. Daarnaast is er de objectieve informatie die stelt dat het geweld in de provincie Nangarhar in 2012 met twintig procent gestegen is. Verzoeker verwijst naar het rapport van ANSO en is van oordeel dat hij op deze manier aantoont dat hij in Afghanistan niet veilig is, zeker niet in Jalalabad. Daarnaast verwijst verzoeker naar een passage afkomstig van de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Verzoeker is derhalve van oordeel dat hij op deze manier wel aantoont dat hij in Afghanistan niet veilig, zeker niet in Jalalabad. De situatie in Afghanistan is ook niet stabiel en kan dagelijks of maandelijks veranderen. Het ANSO wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als een valabele en betrouwbare bron aanzien. Daarnaast erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de informatie waarover zij beschikken niet volledig de veiligheidssituatie weergeeft, gezien de feitelijke berichtgeving niet volledig kan worden genoemd en gezien de methodologische beperkingen die een exhaustieve weergave van het conflict verhinderen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een document van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat op 14 februari 2013 bijkomende stukken werden neergelegd met een fotokopie van deze stukken en enkele pagina's uit een rapport van ANSO.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de taliban hem probeerde in te lijven en uitdrukkelijk verklaart dat dit zijn eigenlijke vrees uitmaakt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11-12 en 23). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker dit element, dat de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, niet heeft vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4). Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gevlucht is door problemen met zijn ooms omwille van eigendom en stelt hij dat zijn ooms momenteel de controle hebben over zijn land en eigendom (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt hij daarentegen niet te weten wat er met de grond van zijn vader is gebeurd en ontkent hij dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gezegd dat zijn ooms de eigendom nu controleren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17, 19 en 24). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze nalatigheid en tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door het verkeerd vertalen en onderbreken van de tolk voor de Dienst Vreemdelingenzaken, meent de Raad dat bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk, te meer daar het verslag aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en verzoeker ermee heeft ingestemd dat de inhoud van de verhoorverslagen overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft gegeven (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4-5). Voor zover de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker zou hebben gezegd alles kort te vertellen, stelt de Raad dat dit geen afbreuk kan doen aan de hierboven gemaakte vaststellingen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien stelt verzoeker voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hebben geleid tot zijn vertrek (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 1). Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat volgens de informatie waarover hij beschikte de ooms het land in handen hadden en controleerden, maar dat hij dit niet met absolute zekerheid kan bevestigen omdat hij de informatie van anderen gekregen heeft, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. Voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontkende hij immers nog ooit gezegd te hebben dat zijn ooms de eigendom controleren. In tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert zijn zijn verklaringen wel degelijk uiteenlopend, terwijl dit elementen zijn die de kern van verzoekers asielrelaas raken, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte, coherente en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd.

Daarnaast stelt verzoeker dat zijn ooms hem een document met betrekking tot de overdracht van de grond wilden laten ondertekenen met een vingerafdruk en stelt hij dat er werd gezegd dat dit een 'check and balance' afrekening was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Verzoeker kan hier echter geen verdere uitleg over geven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat hij niet kan lezen en kan schrijven, staat hem niet in de weg om uitleg te vragen aan iemand die wel kan lezen en schrijven. Het feit dat verzoeker dermate weinig afweet van een fundamenteel aspect van zijn asielrelaas doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet hoeveel het land of het gedeelte dat zijn ooms wilden confisqueren waard is, noch weet hij de waarde van de oogst van het land (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de waarde niet kent omdat hij nog jong was en dat de boer alles regelt op het land, stelt de Raad dat hier geenszins geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers dat hij samen met de boer op het land werkte (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 18). Verzoeker en zijn familie kregen de helft van de oogst en zij ruilden dit onder andere met burens (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Bovendien stelt verzoeker dat hij als oudste zoon de verantwoordelijke werd voor de familie na de verdwijning van zijn vader (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7), waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker de waarde hiervan zou kunnen inschatten.

Ten slotte slaagt verzoeker er niet in aannemelijke verklaringen af te leggen over de werkzaamheden van zijn vader. Zo stelde hij dat hij actief was bij de luchtmacht, maar heeft hij geen idee van welke eenheid hij deel uitmaakte en kent hij geen namen van collega's van zijn vader, noch van diens overste. Tevens weet hij niet of zijn vader het bevel had over andere militairen, wanneer hij bij het leger zou zijn gegaan of hoelang hij het leger gediend heeft (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4 en 5). Bovendien stelt verzoeker eerst niet te weten waar in de provincie Nangarhar zijn vader gebaseerd was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl hij even later stelt hij in Jalalabad gebaseerd was en stelt niet te weten of hij soms op missie ging in Nangarhar (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 23).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker, zoals hij in onderhavig verzoekschrift aanvoert, nieuwe stukken heeft ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 februari 2012, zijnde twee dagen na de bestreden beslissing.

De Raad ziet niet in op welke wijze de commissaris-generaal deze stukken nog had kunnen beoordelen gezien zij, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft, twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing en één dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing, werden neergelegd. Documenten beschikken echter slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Met betrekking tot de taskara stelt de Raad overigens vast dat deze slechts betrekking heeft op de identiteit van verzoeker, die hier niet ter discussie staat. De door verzoeker neergelegde foto's tonen verscheidene mensen in leger uniform, maar tonen geenszins aan dat de vader van verzoeker in het leger werkzaam was. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker van deze documenten en van de Turkse documenten slechts fotokopieën heeft neergelegd voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad stelt vast dat verzoeker aan zijn verzoekschrift de taskara en de Turkse documenten opnieuw toevoegt. Ook hier betreffen het echter slechts fotokopieën waardoor aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden verleend.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou, ging tot het vijfde jaar naar school en bezit veel grond (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 2 en stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Bovendien verwijst verzoeker enkel naar zijn beweerde problemen met de taliban, die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, als reden waarom hij zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 23). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante

vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde rapport van ANSO bevat slechts informatie over Afghanistan en de provincie Nangarhar, maar is niet specifiek gericht op de situatie in Jalalabad. Ook de passages van de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen waar verzoeker naar verwijst in onderhavig verzoekschrift weerleggen bovenstaande analyse niet. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar een passage van de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen waaruit zou blijken dat er veel grondconflicten zijn in Afghanistan die fataal kunnen aflopen, stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF